

Socialarbetare, och andra, se "Jag tror på dig Anita!"

Just nu går teaterföreställningen "Jag tror på dig Anita" på Stadsteaterns lilla scen i Stockholm. Den första pjäs jag ser som utgår från ett socialtjänstperspektiv och som utspelar sig på ett socialkontor. Bara det är fantastiskt och ovanligt, annars förekommer det i den offentliga debatten mest kritik och oftast okunniga tolkningar av händelser.

I centrum står en grupp socialsekreterare och juristen Anita som är knuten till socialkontor 3. Vi får följa dem när de tar sitt kaffe i personalrummet och har sina gruppmöten och ärendegenomgångar. De resonerar om sina ärenden med varandra, de är oroliga och samarbetar med polisen och lyser en försvunnen tonåring – Cassandra. Det är runt vad som hänt Cassandra föreställningen rör sig. Det är ingen tillfällighet att hon heter Cassandra. Hon symboliserar den förbannelse som den grekiska mytologins Cassandra fick när hon avvisade guden Apollons ragningsförsök.

Men ju längre föreställningen fortsätter desto tydligare framgår det vad som händer i de familjer som socialsekreterarna är engagerade i och att det inte finns några enkla lösningar. Fem skådespelare gestaltar imponerande ett tjugotal olika roller. Juristen Anita förvandlar sig till Simon 6 år, till Sven-Erik, ett annat barns pappa och till en polis som samarbetar med socialsekreterarna. Alla roller lika övertygande bra. De fem karaktärerna socialsekreterare omvandlas blixtnabbt till barn, tonåringar, föräldrar och chefer. Och publiken är helt med.

Sökandet efter Cassandra fortsätter genom hela föreställningen och barnens utsatthet blir alltmer uppenbar. Personalen själva skonas inte heller från sexuella trakasserier på sin arbetsplats.

Igenkänningsfaktorn är hög, tyckte jag och mina socialarbetarkollegor. Hur ofta får man se en teaterföreställning som försöker gestalta socialarbetarnas svåra arbete seriöst och påläst? Ta med dina arbetskamrater och se den, det är bråttom, för snart läggs föreställningen ner.

Claudette Skilving